

V Kozlovicích 23. 3. 2020

Dobrý den, paní Neznámá,

slíbila jsem, že Vám napíšu něco o světě, ve kterém žijeme. Tak se dnes o to pokusím.

Jak jistě víte, celý svět je obrovský a život na různých kontinentech se velmi liší. V každé části světa žijí jiní lidé, někde znají jen horké léto, jinde stálou zimu. Tyto vzdálené země znám však zatím jen ze školních učebnic, knih a filmů.

Mým světem je pro mě naše Česká republika a v ní vesnice Kozlovice, kde bydlím. A tento svět bych nevyměnila za žádný jiný. Mám tady domov, skvělou rodinu i kamarády. Každé ze čtyř ročních období je u nás krásné. V lesích, na horách, u vody i při cestování za nádhernými památkami. V našem světě se neválčí, jsme svobodní a můžeme cestovat. Třeba právě do neznámých zemí.

Chtěla jste vědět, jací jsou v našem světě lidé. Na to se těžko odpovídá, protože určitě nejsou všichni stejní. Řekla bych, že jsou hodně uspěchaní. Ve stresu se pořád za něčím ženou, hodně času tráví v práci, myslí si, že peníze znamenají štěstí. Je spousta takových, kteří se starají jen sami o sebe a svůj prospěch. Velice neradi dodržují předpisy a pravidla. Zato hned umí vymyslet způsob, jak tyto předpisy obejít. Představte si, že zlá teta Závist neškodí jen v pohádkách! V našem světě se jí také výborně daří. Velice smutné je chování lidí k přírodě. Ubývá lesů, protože musí být místo pro stavby, sjezdovky, golfová hřiště. Přírodu nahrazujeme stále dalšími a dalšími obchodními centry, aby bylo kde trávit víkendy. V lesích, které nám ještě zůstaly, se válí odpadky, mezi stromy kličkují čtyřkolky.

Ale nelekejte se. Není každý člověk jen sobecký a bezohledný. Naštěstí je u nás pořád spousta těch, kteří se chovají slušně a ohleduplně. Někteří dokonce ochotně pomáhají ostatním lidem i přírodě. Většinou za tuto pomoc nedostanou žádnou odměnu, někdy riskují svůj vlastní život.

Víte, paní Neznámá, že moje maminka si svůj první mobil koupila až na vysoké škole? A vyrostla bez notebooku, tabletu i velké LCD televize. Jak mohl tenkrát svět bez těchto důležitých věcí existovat? Dnešní svět je na technice závislý. Stačí, aby nešla několik hodin elektřina a všechno se hroutlí. Místo dopisů si píšeme SMS, místo povídání venku na hřišti chatujeme přes počítače nebo mobily. A ti, kteří se na tom hřišti sejdou, stejně stále očima sledují jen svého nejlepšího přítele – mobil. Lidé se přes sociální sítě i seznamují.

Právě v těchto dnech trápí náš svět zlá nemoc. Šíří se zákeřně a velice rychle. Všichni z ní máme strach a to nás teď spojuje. Snad se v téhle těžké chvíli naučíme držet

pospolu, pomáhat si a konečně začneme dodržovat daná pravidla.

Doufám, že až Vám budu psát příští dopis, bude už světu mnohem lépe a nemoc se ztratí tak rychle, jak přišla. A my si zase budeme užívat na všech krásných místech, která v naší zemi máme.

Mějte se moc hezky, paní Neznámá. Myslete na mě. Vlastně na nás všechny!
Napište mi, budu se těšit.

Zdraví Vás

Veronika